

Phần 16

Chương 76

Vương Gia Minh Giám

Có thể gả cho nam tử mình thích quả là quan trọng, nhưng nếu như tình cảm đó phải sử dụng trăm phương ngàn kế để duy trì thì sao có thể lâu bền được đây?

Lời của Thẩm Hành không quá sắc bén nhưng lại khiến Trương Văn Quân không dám đối mặt với suy nghĩ trong lòng.

Đột nhiên nàng ta đưa tay đẩy nàng ra, quát lên: “Người thì biết cái gì?! Những ánh mắt chán ghét, khinh thường của người đời, người đã trải qua chưa? Lúc trước Lưu Nhã Quân coi thường ta, bây giờ thì lại quay ra nịnh nọt ta, người đã trải qua cảm giác từng bị người ta đạp dưới chân rồi bây giờ lại được nâng bốc lấy lòng chưa? Người đã cảm nhận được phong thái của người xuất chúng chưa? Đây là thứ mà ta muốn, cho nên tất cả những chướng ngại vật chặn đường ta đều phải dẹp bỏ hết. Hôm nay là Thẩm gia nhà các người, sau này là Trương gia. Giống như bây giờ, không phải cha người đang bị giam trong ngục đó sao, cả ngày chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng qua khung cửa sổ bé bằng lòng bàn tay trước mặt? Ngoài việc bắt ta đến nơi này, nói những điều dối trá đó ra thì người còn làm gì được nữa?”

Thẩm Hành rất ít khi dùng hai chữ “diện mạo” để hình dung người khác, nhưng đối diện với gương mặt nhăn nhó kia, thật sự là nàng không tìm được từ nào khác cả.

“Thiếp mời hồi đó là do cô bắt chước theo chữ của ta rồi phát cho mọi người phải không?” Tấm thiếp trong tay nàng được nhặt trên mặt đất khi nàng rời khỏi Lâm phủ vào năm đó. Những chữ viết trên đấy giống chữ nàng y hệt, nếu không phải nàng chắc chắn mình chưa từng viết những chữ thể này, thì thật sự cũng khó mà phân biệt thật giả.

“A! Vẫn còn giữ sao?” Trương Văn Quân cười khẩy, “Là do ta viết thì sao? Ngay cả việc Lâm Phương Tri về phủ ngay lập tức cũng là do ta cho người tới truyền tin. Người biết sớm thì thay đổi được sao? Ta nói cho người biết, tờ giấy hãm hại cha người cũng do ta đích thân viết ra. Lão già kia đáng chết từ lâu rồi. Lâm phủ chỉ cắt đứt một chân của hắn cũng coi như còn nhân từ lắm đó.”

“Bốp!”

Trương Văn Quân vừa dứt lời đã ăn ngay một cái tát rất mạnh của Thẩm Hành. “Ta có thể để mặc người sỉ nhục mình ta, nhưng không có nghĩa là người có thể lợi dụng việc này làm hại đến người thân của ta.”

Trương Văn Quân không ngờ Thẩm Hành sẽ ra tay đánh mình, cái tát kia mạnh đến mức khiến cho một bên má của nàng ta sưng lên. Dường như là theo bản năng, nàng ta nhào về phía trước, khóc lóc om sòm, muốn giật tóc của Thẩm Hành, “rắc” một tiếng, là tiếng tay nàng ta bị gãy.

Đẩy cánh tay bị gãy ra, Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng ta. “Đây là những thứ nợ ngươi ta.” Lại rắc một tiếng, xương bắp chân cũng bị bẻ gãy. “Đây là nợ của Thẩm gia ta. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng. Trương Văn Quân, ghi nợ rồi thì không sớm thì muộn, ngươi phải trả lại thôi.”

Đau đớn do khớp xương bị gãy dù là người tập võ cũng khó mà chịu được. Lúc trước cha nàng cũng phải chịu cảnh như vậy, từng bước một bò đến trước mặt Lâm Phương Tri, cầu xin hẩn tha thứ cho đứa con ngu ngốc của mình. Một nửa là do sự ngông cuồng của bản thân nàng, còn một nửa là công lao của vị này đứng đằng sau đưa tay đẩy tới.

“Thẩm Hành! Ngươi có gan thì giết ta đi, địa vị của Lâm gia ở trong triều ngươi cũng biết rõ rồi. Ta chết, một nhà Thẩm gia các ngươi cũng phải chôn theo ta!”

Thẩm Hành cúi đầu nhìn người đang nằm sấp dưới đất kia. “Ngươi nghĩ tội giả mạo chữ viết do chính mồm ngươi thừa nhận vừa rồi, nếu Lâm Phương Tri biết được thì có thể tha cho ngươi được không?”

Trương Văn Quân nghe thế thì cười to: “Ta thừa nhận sao? Ai nghe thấy? Mà dù có người nghe thấy thì cũng là người của Thẩm phủ các ngươi đứng ra làm chứng. Ngươi tưởng đây là công đường của Đại Lý tự à? Ta không ký tên đồng ý, ra công đường làm chứng, thì ngươi vẫn không cứu được cha ngươi đâu. Hơn nữa ta còn muốn kiện ngươi giết chết con ta, cố ý trả thù Lâm phủ. Ta muốn khiến cho Thẩm Quát rơi đầu, giết chết hết các ngươi!”

“Đủ rồi!!”

Câu này không phải do Thẩm Hành nói, mà là Lâm Phương Tri đứng sau cánh cửa đang tức điên lên nói. Tô Nguyệt Cẩm nói muốn dẫn bọn họ đi ra ngoài một chút, không ngờ lại đi thẳng ra khỏi Đại Lý tự. Nhìn thấy hướng đi đến cửa Thẩm phủ, ông ta đã cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường. Ba ngày trước, sau khi Trương Văn Quân rời đi thì không thấy quay về nữa, khi ra khỏi nhà cũng không mang theo tội tở, không ngời kiêu nhỏ, nên ông ta cũng không tiện đến Thẩm phủ đòi người. Chân còn chưa bước đến cạnh cửa, ông ta đã nghe được tiếng của Trương Văn Quân, lúc ấy đã cảm thấy sự tình không ổn nữa rồi. Nhưng còn vướng Tô Nguyệt Cẩm ở đây, không được hẩn cho phép thì chẳng ai dám đẩy cửa bước vào.

Đoạn đối thoại bên trong rõ ràng như vậy, hẩn tức run cả người mà không cách nào phát tác. Cho đến khi Trương Văn Quân kêu gào như điên thì ông ta mới lo nàng ta xảy ra chuyện gì, thế nên mới đẩy cửa đi vào. Khi ông phá cửa vào trong, việc đầu tiên ông làm là túm đầu Trương Văn Quân đẩy vào vách

tường. “Con đàn bà lòng dạ ác độc này, là người cố ý hãm hại Thẩm đại nhân, người thật to gan!”

Trương Văn Quân nhìn thấy các vị đại nhân nối đuôi nhau đi vào thì ngay người tại chỗ. Ai mà ngờ những người vốn dĩ nên ở Đại Lý tự thẩm án lại chạy đến Thẩm phủ, ai mà ngờ nàng lại bố trí “cạm bẫy” như vậy khiến cho mình nhận tội.

Lâm Phương Tri ra tay không chút lưu tình, đập đầu nàng ta vào tường khiến cho nàng ta đầu văng mắt hoa.

Tô tiểu thiên tuế lười biếng tựa vào bên cạnh Thẩm Hành, lắc đầu thờ dãi, “Mùi máu tanh quá.”

Dù nói vậy nhưng vẫn cứ tự mình ngồi xuống nhìn say sưa. Nhìn đủ rồi, hấn liền gỡ nhẹ xuống bàn hai cái. “Không phải là Lâm thừa tướng muốn đánh chết người làm chứng đấy chứ, chuyện thủ tiêu chứng cứ này nên âm thầm xử lý thì tốt hơn.”

Lâm Phương Tri vội vàng ngừng tay, ông ta chỉ hận không thể giết chết Trương Văn Quân ngay lập tức. Nhưng nếu đánh tiếp chỉ e sẽ khiến người ta nghi ngờ, ông ta đành ngưng ngưng buông tay xuống, để mặc cho nàng ta ngã dưới đất. Trương Văn Quân bị bắt giam, lúc trở lại công đường, vẻ mặt của mỗi người đều khác nhau.

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái xanh, mấy lần há mồm định nói nhưng không biết phải làm sao thoát tội. Tô tiểu thiên tuế tự mình động viên, “Đừng hoảng hốt, bản vương biết người trong sạch, có rất nhiều chuyện mình không thể để ý được hết. Trương Văn Quân khư khư cố chấp nên mới tạo ra sai lầm lớn, bản vương tin người sẽ không tham dự vào chuyện đó, có đúng không?”

Mặc dù Lâm Phương Tri kinh ngạc khi thấy Tô Nguyệt Cẩm giải vây cho mình, nhưng đầu óc đã loạn xạ cả lên, theo bản năng ông trả lời một câu: “Vương gia minh giám, quả thực hạ quan không hề biết gì cả, mọi chuyện đều do một mình nàng ta gây nên, thần không dám lừa dối vương gia.”

Không ngờ ông ta vừa mới dứt, đã nghe thấy tiếng quỳ vang trên mặt đất, “Vương gia minh giám, việc này là do Lâm thừa tướng đứng sau sai bảo, nếu không tội thần có gan to bằng trời cũng không dám vu hãm Thẩm đại nhân!!!”

Nhìn Vương Bình Thừa đột nhiên từ đâu chui ra, vừa khóc vừa quỳ xuống đất, Lâm Phương Tri rất muốn chửi một câu. Ông đây mắc mớ gì đến mẹ người? Hơn nữa từ sau khi Vương Bình Thừa bị bắt nhốt bí mật ở trong tù, kỳ thực Tô Nguyệt Cẩm cũng chưa từng gọi hấn ta để tra hỏi điều gì, chỉ thường xuyên nghe quản ngục bàn tán: “Bên ngoài kia, mấy tên làm chứng giả đều bị đánh hết cả, Lâm Phương Tri đẩy hết tội cho họ rồi phủi sạch quan hệ đó.”

Lúc mới đầu, hấn vẫn còn im lặng không lên tiếng. Hấn và mấy người Lưu Thủ Tài vẫn kiên định cho rằng chỉ cần cây to Lâm Phương Tri không đổ thì hấn vẫn còn khả năng sống sót.

Nhưng khi nhìn thấy ngay cả Trương Văn Quân cũng bị nhốt vào tù, thì cả người hắn đều choáng váng.

Trương Văn Quân là con dâu của Lâm Phương Tri, bây giờ ngay cả nàng ta cũng bị bỏ tù, thì làm sao hắn không hoảng cho được. Trên công đường, nghe thấy câu nói đó của Lâm Phương Tri: “Mọi chuyện đều do một mình nàng ta gây nên.” Hắn lại tự liên tưởng đến mình. Hắn cứ nghĩ câu “nàng ta” chính là nói “hắn”, cứ tưởng ông ta muốn tá ma giết lừa⁽¹⁾, cho nên chưa cần thẩm vấn, hắn đã tự mình chạy ra trước nhận tội.

Không thể không nói thủ đoạn của Tô tiểu vương gia đúng là quá cao cường, triều đình sử dụng quyền mưu, nhưng hắn lại biết đánh vào lòng người.

Ghi chú:

1. Tá ma giết lừa: mượn việc xay lúa để giết lừa.

Chương 77

Bao Giờ Gả

Vương Bình Thừa tấu lại, lúc trước Lâm Phương Tri vốn bắt mãi với thành tựu mà Thẩm Quát có được, ông ta định dùng cách treo đầu dê bán thịt chó, vu cáo Thẩm Quát âm thầm hối lộ, làm rối loạn kỉ cương.

Cùng lúc đó, Vương Hiếu Toàn cũng đang muốn tìm người hỗ trợ. Hắn là nhi tử của thương nhân bán thuốc ngoại tỉnh, trong nhà có ít tiền, nhưng lại không giao lưu quan hệ với quan gia. Vừa nghe nói có thể mua đáp án bằng tiền, hắn vội vàng đồng ý ngay không hề do dự.

Họ nhận của hắn ngân phiếu mười vạn lạng bạc, sau đó bảo Trương Văn Quân giả chữ viết của Thẩm Quát, ghi lại các “kí hiệu” bài thi.

Không chỉ giết được một người, mà còn có thể vơ vét được một khoản tiền không nhỏ. Không ngờ cái tên kia lại tiêu tiền như rác, trước kỳ thi mùa xuân đã đốt lót đến tám trăm ngàn lạng bạc. Sau khi Ngụy Thanh bị phát hiện đã nhận số bạc kia, họ cũng thuận nước đẩy thuyền, đổ hết tội lên đầu Thẩm Quát.

Mà Vương Hiếu Toàn bên kia, vừa nghe nói vụ án này ồn ào đến vậy, đương nhiên hắn sẽ phải nói năng thận trọng, đâu dám để lộ manh mối nào. Nói tới đây, Mục Triệu đứng lên buột miệng hỏi: “Quan chủ khảo đến ngày thi hội mới được quyết định, sao các ngươi có cơ hội làm được việc này?”

Vương Bình Thừa ngẩng đầu đáp: “Chắc Mục đại nhân đã quên, ngày đó chủ khảo đã định rồi, các giám thị cũng có ứng cử viên từ trước. Tội thân nhận thánh chỉ chưa được bao lâu thì Lâm đại nhân tìm tới”.

Chuyện đã dần sáng tỏ, Phó giám thị là người ở gần Thảm Quát nhất, cũng là người dễ tay nhất, dù ai làm Phó giám thị đi nữa, Lâm Phương Tri cũng sẽ tìm tới thôi.

Địa vị của Lâm gia trong triều thì không cần bàn cãi, mà xưa nay chức quan của Phó giám thị không cao, dù không ưa Thảm Quát thì cũng không thể đắc tội với Thừa tướng được.

Hướng chi, dù lần này chủ khảo là ai, họ cũng phải mở mắt nhắm một mắt. Có trách thì chỉ trách Ngụy Thanh tham lam, nhận nhiều bạc quá, sau đó mới có vụ đại án rối loạn kỉ cương khoa cử. Hắn nói, lúc Lâm Phương Tri đến quý phủ của hắn, hắn đã để ý rồi, cho một tên tôi tớ núp trong màn phía sau.

Hơn nữa, người tên Vương Hiếu Toàn này chỉ cần tới lớp hỏi qua là biết. Vương Bình Thừa cũng không phải là người có tài thao lược gì, giờ có thể dựa dẫm vào Lâm Phương Tri, hắn cũng biết tiền đồ của mình rồi sẽ ngày càng xán lạn. Thế nhưng, giờ “xán lạn” đã biến thành “mù mịt”, chỉ sợ còn phải ở trong tù tối tăm không thấy ánh mặt trời suốt cả đời.

Hắn nói, ngày ấy sau khi Thảm Quát và Lâm Phương Tri xảy ra mâu thuẫn, Ngụy Thanh từng đứng ra giảng hòa. Hắn gặp Thảm Quát là lại thấy hổ thẹn, nhưng vẫn phải xúi giục ông đi tìm Ngụy Thanh, còn nghĩ cách nói cho ông biết mẹ Ngụy Thanh ốm đau bệnh nặng.

Thảm Quát nghe xong thì viết liền toa thuốc, trước khi đi còn nói với Vương Bình Thừa mình hiểu sơ y thuật, muốn góp sức xem sao. Tờ giấy đã được đổi vào khi đó.

Còn tờ giấy thực sự, hiện đang ở trong tay hắn.

Mục Triệu hỏi lại: “Nếu Thảm Quát không viết đơn thuốc kia, chẳng lẽ ngươi sẽ không hoán đổi?”

Tô thiên tuế nghiêng đầu nhìn Vương Bình Thừa: “Nếu Thảm Quát không viết, nhất định Vương đại nhân sẽ nói mình am hiểu y thuật, đã chuẩn bị sẵn một phương thuốc rồi đây, sau đó đưa cho Thảm Quát, bản vương đoán có đúng không?”

“Vương gia anh minh, quả nhiên cơ trí”. Vương Bình Thừa gật đầu đáp phải, giờ vẫn không quên kiểu nịnh nọt thường thấy trong giới quan trường.

Tô thiên tuế cười khẽ.

“Bản vương cơ trí thì các ngươi cũng không hề ngốc, một Đại Lý tự to lớn là thế, mà ba lần thảm án phúc thâm có tra được cái gì? Bị các ngươi dặt mũi lừa dối bao lần? Hả?”

Âm cuối kéo rất dài, ngay sau đó là tiếng kinh đường mộc vang to: “Quả nhiên toàn là các trụ cột triều đình, treo đầu dê bán thịt chó, đừng là thừa tướng đại nhân quyền khuynh triều chính”. Lâm Phương Tri bị dọa đến mức mất hồn

mắt vĩa nghe tiếng quát kia thì ngã quy ngay xuống đất: “Tội thân, tội thân hồ đồ nhất thời, lúc đầu thân chỉ muốn trừng phạt Thẩm Quát một chút, không ngờ lại thành ra như vậy, xin Vương gia thứ tội”.

Trừng phạt một chút, nhẹ thì sung quân, nặng thì tội liên đới, trừng phạt này đúng là nhỏ ghê ta. Kiều Nghiêm Lệnh thấy việc này không ổn, vội vàng rũ sạch quan hệ: “Chả trách ngày đó bản quan muốn gọi nhân chứng thì bị người cản lại, hóa ra trong chuyện này còn ẩn tình như thế. Dù gì người cũng là lão thần, không ngờ lại bạo ngược chuyên quyền đến vậy”.

Khi cần sẽ cần? Tô Nguyệt Cẩm nhìn nhả nhìn sang Kiều Nghiêm Lệnh.

“Kiều đại nhân nói thêm mấy chữ bản quan nữa đi, nếu không bản vương lo sau này người chẳng còn mấy cơ hội để nói được chữ này”.

Hắn mở bức thư Vương Thủ Tài đã đưa trước đó.

“Trong này có ghi lại bằng chứng người, Lâm Phương Tri và mười hai quan chức lớn nhỏ nhận hối lộ khác, đơn kinh quan có sáu người. Ngoài ra, các người còn sở hữu nhiều mảnh đất ngoài kinh, các nhà buôn cũng đã bị thanh tra tịch thu. Bắt đầu từ năm Khánh Nguyên hai mươi bốn, các người đã âm thầm chiếm toàn vài trăm vạn, những bằng chứng như vậy mà người còn muốn chối tội à?”

“Người đâu, áp giải tội thân Lâm Phương Tri và Kiều Nghiêm Lệnh vào thiên lao, để thánh thượng định tội. Nếu bổng lộc triều đình không cho mấy người ăn no được, thì ăn thử cơm tù xem có đổi vị được không đi”.

Đây đều là đại thần trong triều, từng phục vụ hai đời quân chủ, Lâm Phương Tri bị gỡ mũ ô sa trên đầu. Người ta vẫn nói quyền lợi là thứ khó bỏ nhất thế gian, giờ Lâm Phương Tri đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn không bỏ được những suy nghĩ không an phận đó.

Kiều Nghiêm Lệnh khóc như giết lợn: “Vương gia tha mạng a”. Hắn ngã chống vó lên trời, lăn mấy vòng dưới đất Đại Lý tự. Mục Triệu cũng quỳ rạp dưới đường, nơm nớp lo sợ nói: “Vương gia, hạ quan không tham dự vào việc này, không có thật a”. Tô thiên tuế nhíu mày nhìn hắn.

“Đương nhiên bản vương biết, người cũng đủ can đảm muốn giấy đại án thế này, đúng là khó khăn cho người. Đứng lên đi, cao tuổi rồi, không làm quan được thì có thể làm nông dân tốt, mai xin chỉ cáo lão hồi hương đi”.

Làm quan mà không làm chủ cho dân, không bằng về nhà bán khoai lang cho khỏe. Sức khỏe của Mục Triệu chắc không bán nổi khoai lang, nhưng trồng rau làm cỏ thì có lẽ vẫn đủ sức. Thẩm Quát được Thẩm Hành và Tô thiên tuế tự mình vào ngục đón ra. Lúc đi ra mới thấy hai người Lâm Phương Tri và Kiều Nghiêm Lệnh đang tiến vào đại lao.

Ông sững sờ nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lâm Phương Tri, ngờ ngác hỏi một câu: “Lâm đại nhân vào nhà tù chơi thử một ngày à?”

Lâm Phương Tri tức đến mức suýt nữa đâm đầu vào cột trụ bên cạnh, ngã xuống đến mà chết.

Những người làm chứng giả vẫn đang chịu hành hình, lúc đi qua Liễu Hồng Ngọc, thiên tuế gia đột nhiên “Ồ?” một tiếng.

Sau đó ngồi xồm trước người nàng ta móc một tờ giấy trắng và mấy tấm ngân phiếu. “Đây là bản vẽ và tiền đặt cọc, làm xong đưa tới Thảm phủ cho ta, làm một sẽ được thưởng”.

Hắn còn nhớ chuyện này à? Quách tiên sinh xưa nay khuôn mặt không hề cảm xúc, đột nhiên co quắp khóe miệng hai lần, không ngờ Thiên tuế gia muốn làm đồ này thật.

Cửa Thảm phủ mở ra, chưa tới gần đã nghe tiếng pháo nổ đùng đoàng. Giấy niêm phong các kiêu đã bị gỡ xuống hết. Quế Viên công công tự hào nói, Tiêu vương gia nhà chúng ta chả có bản lĩnh gì, nhưng lúc làm chính sự thì đáng tin lắm đó.

Một buổi gia yến, sáu đôi đũa, một bàn ăn đơn giản, nhưng lại thơm ngon hơn cả Quỳnh Lâm ngự yến. Quế Viên xách cả chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh, lúc đầu còn chưa quen được khoảng cách giữa người hầu và chủ tử, địa vị tôn ti. Nhưng nhìn sang Đạo Đạo bên phải đang giương cung bạt kiếm, dần dần cũng thả lỏng cả người.

Cuộc sống như vậy vẫn thường xuyên nhìn thấy ở Thảm gia. Có lẽ ông chỉ có được sự tôn trọng đó từ khi ở cùng Vương gia Tô Nguyệt Cẩm.

Quế Viên biết mình may mắn biết bao, có thể gặp một người như vậy, như người nhà. Sau khi ăn cơm xong, Thảm Quát sáng suốt kéo phu nhân nhà mình về thư phòng. Để lại hai người trong phòng khách, trong tay là hai chén chè thơm, đưa mắt nhìn nhau.

Không biết vì sao Thảm Hành không tự nhiên chút nào, nàng vùi đầu vào thổi mạnh chén trà, vừa khẽ khàng nói: “Chuyện của cha thiếp, đa tạ chàng”.

“Ừm”. Hắn trả lời cực kỳ sáng khoái.

Nàng ngừng một lúc lại nói: “Nếu không có chàng, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi, thiếp thật lòng cảm ơn, thật ấy”.

“Ừm”. Lại một tiếng hừ nhẹ.

Thảm Hành nghe xong lại thấy lạ lùng, vừa mới ngược mắt lên đã đối mặt với đôi mắt sáng bùng của hắn. Hôm nay hắn uống nhiều hơn hai chén, lười biếng tựa bên cạnh bàn, trên khuôn mặt tái nhợt còn có phần đỏ ửng: “Chỉ có thể thôi à?”

Hắn nhú mày, hình như đang bất mãn với thái độ của nàng. Đáng tiếc là Thảm đại tiểu thư đâm chiêu một hồi, cũng không biết phải khách sáo thế nào được nữa.

Ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, kéo mạnh người kia một cái, Thẩm Hành đã nằm trọn trong vòng tay hắn. Hương vị hoa quế lan tỏa giữa hai người, kèm theo đó là một chút men say. Lần đầu tiên Thẩm Hành có dáng vẻ thẹn thùng đỏ mặt như nữ nhi bình thường, thì thào bảo: “Thế chàng còn muốn sao nữa?”

Hắn cười gian xảo, hơi thở nóng hổi phảng phất bên tai, như cánh tay vô hình quấy rối từng cảm giác của nàng.

“Không sao cả, ta làm được việc rồi, thì dù sao cũng phải có khen thưởng chứ”.

Sau đó, vành tai đã bị ai kia há mồm ngậm lấy. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đong đưa, liếm mát, khiêu khích nàng rõ ràng như vậy. Thẩm Hành cảm giác đầu óc mình trống rỗng ngay phút ấy, cả người mềm nhũn chìm nổi trong rung động bên ai. Bờ môi dịu dàng hôn lên gò má, từ từ mơn man, man mát, lại khiến người ta khô nóng cực kỳ.

Hô hấp của hắn hình như dồn dập hơn thường ngày một chút, vuốt ve rất nhẹ nhưng lại như mọt nhọc.

Cổ họng không chịu nổi sự đùa giỡn thế này, nàng bắt giác khẽ hừ một tiếng.

Đôi lại là sự công thành chiếm đất mãnh liệt hơn, như thể muốn nuốt nàng vào bụng. Hoặc là như đứa bé tham lam với mật đường, ăn ngon biết vị.

Cánh tay siết chặt eo nàng đau đau cảm giác hắn nỉ non một tiếng, tựa đầu dựa vào cằm cổ trắng nõn của nàng, nói một câu rất trẻ con: “A Hành, nếu nàng không gả cho ta, ta sẽ chuyển tới nhà nàng ở đấy”.

Nàng buột miệng cười to.

“Ai bảo thiệp không gả chứ?”

“Thế bao giờ mới gả?”

Nàng mím môi: “Thế lúc nào chàng cưới?”

Hắn nghiêm túc móc một quyển hoàng lịch trong ngực ra lật lật: “Ngày kia được không?”

Ngày, ngày kia? Nàng trở mắt ghen hòng nhìn người kia.

Nhanh thế à? Còn giấu hoàng lịch trong người, hắn chuẩn bị hết rồi chắc?

Chương 78

Dù Sao Thì Cũng Phải Tứ Hôn

Tô Nguyệt Cẩm nói ngày kia sẽ cưới, quả nhiên sáng hôm sau hắn ngang nhiên lên đại điện xin ý chỉ tứ hôn.

Có lẽ các triều thần sẽ không bao giờ quên được, sáng sớm ngày hôm đó, trời quang đãng, phía chân trời xa xa còn có mấy rặng mây màu nhạt màu xanh biếc, chỉ trong chớp mắt, người người ngạc nhiên khi nhìn thấy Đao tiểu vương gia xuất hiện bên cạnh chúng thần.

Ai mà chẳng biết, có thể nhìn thấy Thiên tuế gia ứng mào là phúc phận ba đời, sức khỏe vị vương gia này vẫn cứ luôn “yếu nhược”, cho dù có đến cũng là người đến “ứng mào” cuối cùng.

Thế nhưng, ngày hôm nay, phía sau cổng Đông Trục, vị thiên tuế nào đó thần thái sáng láng rạng rỡ bừng bừng, không hề ngáp lấy một cái, không buồn ngủ, mắt cũng chẳng lim dim. Chẳng lẽ hôm nay ngài tỉnh ngủ? Quả thật, bọn họ chỉ đoán đúng một nửa. Thần thái sáng láng là đúng, nhưng không phải là tỉnh ngủ, mà là hăn không hề chợp mắt suốt cả tối hôm qua.

Người ta vẫn nói động phòng hoa chúc không khác nào tiểu đăng khoa, buổi tối hôm qua, thiên tuế kéo Quế Viên nghiên cứu sao trời cả một đêm. Đây là cách hăn biểu đạt vui mừng, cứ nhìn Quế Viên công công thì biết, chưa đến một khắc đã có thể ngủ như chết ở ven đường là rõ.

Tam thâm của Đại Lý tự có đến hai người liên quan đến đại án tham ô, tính tình thánh thượng vốn nóng như lửa đốt, mới vừa ngồi lên đại điện đã ném chén ba lần. Một đám triều thần sợ đến thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ có Đao tiểu vương gia khí định thần nhàn đứng ở bên, không biết tâm hồn đã chu du đến cõi tiên nào đó.

Bỗng dung thấy con trai của mình, thánh thượng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng đáng tiếc là ông đang bực bội, ông cũng biết nếu không có đại sự thì chắc chắn con mình sẽ không đến ứng mào, ông hỏi: “Có tấu chương à?”

Tô thiên tuế rất nghe lời, đưa một quyển sổ con lên, lời ít ý nhiều, bẩm: “Con muốn cưới Thâm Hành, thỉnh phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, cho phép con ngày mai cưới vợ”.

Và thế là, hết thủy triều thần đều sợ đến ngây người. Trước tiên, không nói đến chuyện hoàng tử thành hôn là việc lớn, không phải cứ thuận miệng nói đi đặt mua đồ cưới là được ngay.

Chỉ nói riêng đến thân phận của Tô Nguyệt Cẩm thôi, nhạc phụ của hăn sau này chính là Quốc trượng, Thâm Quát chỉ là một lễ quan tam phẩm, con gái ông ta dù có cưới về làm trắc phi cũng không đủ tư cách.

“Không được hồ đồ, việc này sẽ bàn lại sau.” Vụ án còn chưa giải quyết xong, hăn đã vội vàng thu xếp chuyện riêng của mình.

Hình như thiên tuế cũng đã nghĩ đến việc bị từ chối từ trước, Tô tiểu thiên tuế không nói gì nhiều, chấp tay tấu tiếp: “Nếu phụ hoàng không đồng ý, yển hội sẽ tổ chức trong vương phủ. Thân thể nhi tử không khỏe, xin cáo lui trước.” Dứt lời, hăn sáng khoái xoay người đi ra khỏi đại điện.

Thánh thượng tức đến tái mặt. Con cái giả vờ bệnh tật mà cũng không thềm giả bộ cho đúng một chút, tốt xấu gì cũng phải đi chậm chậm chứ a!

Quê Viên đi theo bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, nói khẽ: “Vương gia, nếu Thánh thượng cố tình không đồng ý chuyện hôn sự này thì phải làm sao cho phải?”

Từ trước đến giờ, việc kết hôn của hoàng tử là để củng cố hoàng quyền, thân phận của chủ nhân hẳn quá cao quý, tương lai nếu có ngôi lên ngôi vị hoàng đế chỉ sợ cũng sẽ bị người ta bàn ra bàn vào năm bày lượt.

“Có cần đưa Thẩm cô nương bỏ trốn không? Nô tài sẽ đi chuẩn bị xe ngựa tốt?” Người hầu bên người có thể trung thành như thế, Tô thiên tuế vô cùng tán thưởng. Nhưng mà, “Cha ta cũng không nói là không đồng ý mà.”

“Nhưng bệ hạ cũng chưa nói là đồng ý.”

Hắn vô cùng cao thâm lắc đầu: “Đó là chấp nhận đấy.”

Quê Viên: “...”

Thánh thượng cảm thấy rất buồn phiền. Tấu chương trên điện Cần Chính cũng chẳng có tâm tư để xem, trà xanh Lục An yêu thích nhất cũng lười bình phẩm, ngồi một mình trong ngự thư phòng hờn dỗi.

Người ngoài không biết thằng nhóc kia vô liêm sỉ thế nào, chứ ông thì hiểu nó rất rõ. Có phải nó nói đùa thôi đâu, nói thật đấy.

Nếu như ông không cho phép được tổ chức hôn lễ, chắc chắn nó sẽ tổ chức trong vương phủ. Sau khi bãi triều, ông còn cố ý cho gọi Thẩm Quát đến thiên điện an ủi, lời nói nhỏ nhẹ thăm dò, muốn xem thái độ của ông ta với chuyện này ra sao.

Ai ngờ lão nhân kia còn quyết định nhanh hơn, trực tiếp lăn ra đất hôn mê bất tỉnh. Cho dù thái y có bấm tím cả người, cũng nhất định không chịu mở mắt ra.

Thánh thượng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy việc này vẫn nên đi tìm Hoàng hậu để bàn bạc. Không ai hiểu con bằng mẹ, nếu như Nhiêu Nhiễm cũng đứng về phía ông thì việc này càng dễ làm. Sau khi thánh thượng anh minh thần vũ nghĩ kỹ xong xuôi, không cần ngồi nghi trượng mà đi thẳng đến Loan Phụng cung của Hoàng hậu.

Quả nhiên, ánh nến trong cung vẫn sáng, tránh cỏ dại trên mặt đường ra, vừa mới đẩy cửa điện đã đụng phải Bảo cô cô đang bung mâm ra ngoài. Nửa chén nước trà xanh còn dư đổ cả lên người ông, gây ra động tĩnh lớn như thế nhưng người bên trong lại chẳng buồn chui ra an ủi.

Ông dừng lại một chút, không cam lòng, quát lên: “Ngươi nhìn lại ngươi đi, đổ hết lên cả người trẫm rồi, sao đi đứng không cẩn thận thế hả, trong cung này chẳng ai coi trẫm là chủ nhân nữa à!!!” Câu nói này, nửa câu đầu là ý chết, nửa

câu sau lại lập dị. Bát Bảo cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc, bà liếc nhìn ông một cái rồi khom người lui ra.

Trong Phượng Loan cung ai mà chẳng biết, bệ hạ phát câu chỉ để cho nương nương chú ý mà thôi, từ ngày thành hôn cho đến bây giờ, họ đã nhìn đến chán ngấy rồi.

Nhiều Nhiễm vừa đắp dưa chuột lên mặt, nghe thấy tiếng bên này, hiêm khi cũng nể mặt đi ra, “Đến rồi à, vào ngồi đi.” Đáng thương cho thánh thượng gây sự một hồi, chỉ đổi được hai câu không mặn không nhạt, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn vác ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh bà.

“Chuyện lâm triều hôm nay, nàng đã nghe nói chưa? Thăng nhóc kia muốn kết hôn với con gái Thẩm Quát, ta thấy việc này có thiếu sót, nàng cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thấy thế nào?” Cơ bản là bà chẳng cảm thấy chuyện này có gì phải suy nghĩ thêm cả. Lòng mảy thánh thượng nhú lại.

“Tương lai Nguyệt Cẩm sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, vị trí chính thất đương nhiên phải tìm con gái nhà quyền thần, bằng không sau này sao có thể phụ tá đắc lực cho nó được?”

Hoàng hậu nương nương vốn là một người mặt đơ, hơn nữa mặt đang đắp mặt nạ, khi đáp lời chỉ có mỗi con ngươi động đậy, “Quyền thần? Ông nói cháu gái của Mục Bắc Hầu à?”

Việc này ông đã từng đề cập với bà một lần, Mục Bắc Hầu là phong vương khác họ lúc tiên đế còn tại vị, cả đời chinh chiến, đúng là người trung hậu, trong tay nắm hơn mười vạn thiết kỵ. Tương lai, nếu con có lên ngôi, người này quả là một trợ lực không tồi.

“Nhưng mà mắt cháu gái nhà đó không tốt mà? Sắc trời mới hơi tối một chút đã quay người chào hỏi một cái cây, bóng người hay bóng cây cũng chẳng phân biệt rõ.”

Chuyện này đúng là ông chưa từng nghe nói qua. “Bằng không thì con gái của Phù Quốc tướng quân cũng không tệ.”

Nhiều Nhiễm liếc nhìn vị bệ hạ nào đó ngồi bên cạnh đang phủ đầy mây đen. “Ta biết ông rất bận tâm. Quốc gia thiên hạ, thái tử là căn cơ của một nước, không thể tùy ý làm bừa. Thế nhưng ông có nghĩ đến không, chưa chắc Nguyệt Cẩm đã đồng ý ngồi lên ngôi vị hoàng đế này. Theo ta thấy, không bằng suy nghĩ tìm hoàng tử khác thử xem.”

Con trai bà mới làm vương gia thôi đã không đủ kiên nhẫn rồi. Để nó làm hoàng đế? Chỉ sợ sau khi lên ngôi, chuyện đầu tiên nó làm là bãi bỏ việc lâm triều mà thôi. Nào có mẹ ruột nào không muốn con mình lên làm hoàng đế? Bắc Tĩnh để ủ rũ cúi đầu, nằm bò dài trên bàn. “Nguyệt Cẩm là ứng cử viên phù hợp

nhất, ta lùi một bước, để cho Thẩm Hành làm tiểu thiếp, giờ tìm con gái nhà đại thần khác làm phi.”

Mặt Nhiêu Nhiễm không cảm xúc quay ra nhìn ông. “Đáng lí việc này chúng ta phải nhường mới phải. Ông bắt giam Thẩm Quát oan uổng, chẳng qua là vì muốn thử thách bé mà thôi. Lâm Phương Tri vợ vét của cải nhiều năm, dù không có chuyện này, ông cũng phải xử lý hẵn thôi mà.”

Trong thư phòng của ông vẫn còn một thánh chỉ đặc xá cho Thẩm Quát, ông không có ý định giết ông ta. Chỉ muốn giáng chức, để cho mẹ con họ biết khó mà lui. Những kế sách vặt vãnh kia của Tô Trầm Vũ, lúc còn trẻ thì cũng là thanh môn, đến khi làm thiên tử cao quý lại hồ đồ đến vậy, nếu thế chẳng khác nào “hôn quân”.

Bị vạch trần tâm tư, Tô Trầm Vũ cũng không so đo, ông tựa vào người Nhiêu Nhiễm. “Nàng cứ xem đó mà làm, muốn nhi tử hay là muốn ta. Ta còn, thì nàng còn có thể có rất nhiều nhi tử, muốn nhi tử, thì ra xuất gia làm hòa thượng luôn đây.”

Làm hoàng thượng có dễ dàng gì đâu, tất cả các thế lực trong triều đều phải cân nhắc, thân phận là quý tộc, nhưng lại phải gánh trên vai cả một quốc gia.

“Có cân nhắc hay không là chuyện của con chứ. Không phải ông cũng thế à, cưới ta rồi đâu có nạp phi nữa? Những năm tháng đẹp nhất cuộc đời, bọn nó đã yêu thương nhau, cũng trải qua rất nhiều chuyện, tính ra cũng là một giai thoại rất đẹp mà.”

Năm ấy, Nhiêu Nhiễm gả cho Tô Trầm Vũ, một người là lớn tuổi mới xuất giá, một người là thị thiếp thành đàn. Có câu “chỉ hận đã gặp nhau quá trễ” nhưng cũng không tính là đã quá muộn màng. Hoàng đế bệ hạ không nói gì, trầm tư một hồi lâu mới lấy một miếng dưa chuột trên mặt bà xuống, cho vào miệng nhai nhai. “Cái này để ăn mà? Dán lên mặt làm gì?”

Nhiêu Nhiễm hoàng hậu trịnh trọng gật đầu. “Nghe nói có thể trị chứng mặt đơ của ta, nhưng mà có ngâm thuốc rồi đấy, ông nên nôn ra thì tốt hơn.”

--!!!

“Muốn làm quả phụ thì cứ nói thẳng đi nhé?”

Rõ ràng bà nhìn thấy ông nuốt xuống rồi mới nói.

Đáy mắt Hoàng hậu lóe lên ánh cười, hai người đối diện nhau một lúc, đều nhin cười cực khổ. Tuy rằng Hoàng hậu nương nương không cười được, nhưng lúc vui vẻ lắm bà sẽ nói ra hai chữ “Ha ha”.

Đây cũng là do Tô Trầm Vũ dạy bà, ông nói: “Lúc vui vẻ thì cười, không vui thì khóc, nàng không làm được thì có thể nói ra, như vậy sẽ không cảm thấy bức bối nữa.”

Năm đó hấn hai mươi bảy tuổi, nghiêng người dựa vào dưới mái hiên, nụ cười trong vắt như trẻ thơ ngây dại. Nhiêu Nhiễm thường nghĩ, nếu không vì nụ cười ngày đó, có lẽ bà sẽ không ngốc nghếch gả vào hoàng cung. “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

Bà không phải là kiêu nữ nhân nhu tình như nước, để ông ăn ngon ngủ yên là việc săn sóc duy nhất mà bà tự học được. Tô Trầm Vũ lại bày ra tư thế vô lại, nằm úp sấp xuống mặt bàn giã giũa lần cuối. “Phàm là chính thể của hoàng tử cũng không thể chọn con gái của triều thần dưới cấp nhị phẩm được, người tùy tiện như thánh tổ cũng chưa từng ra thánh chỉ vậy đâu.”

Hoàng hậu nương nương nghe thế cũng suy nghĩ một hồi, rồi nghiêm túc đáp lời người đó. “Thánh chỉ? Thì ông cứ tiện tay viết ra là được thôi ấy mà?” Hoàng đế bệ hạ uất ức rơi nước mắt. Ván này, hoàng hậu nương nương toàn thắng.

Chương 79

Ngày Kia Cưới Gả

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Nghe nói nữ nhi Thẩm Hành của Thượng Thư bộ Lễ Thẩm Quát thanh tao, hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng. Hoàng hậu và trẫm thấy rất hài lòng. Hoàng tử Nguyệt Cẩm có lòng muốn cầu hôn, được kết duyên cùng hiền nữ. Có thể nói đây là nhân duyên do trời đất tạo nên, để tác hợp giai nhân, trẫm ra chiếu chỉ hôn cho Thẩm Hành và Lục hoàng tử, làm Vương phi, tất cả lễ nghi giao cho bộ Lễ và Khâm thiên giám xử lý, chọn ngày tốt thành hôn.

Bố cáo trong ngoài, mọi người được biết.

Khâm thử.

Thẩm Hành run rẩy hai tay nhận lấy thánh chỉ, trong giây phút đó, nàng vẫn cảm giác mọi thứ không hề chân thực, công công truyền chỉ còn là người quen cũ, hấn vung vẩy chiếc khăn tay chúc mừng:

“Chúc tiểu thư và Vương gia con cháu đầy đàn, cử án tề mi.”

Nàng nhìn chằm chằm nụ cười quyến rũ vô ngần của Tiểu Toàn công công, vội vàng gật đầu lia lịa, nàng nghĩ nếu hôn sự này thành được, có lẽ đây đúng là trường hợp cử án “kỳ môi”⁽¹⁾ hiếm thấy nhất Khánh Nguyên triều, cho nên cũng thức thời móc hai lượng bạc ra khen thưởng.

Hôm qua nàng mới biết, vị công công này thực ra là tâm phúc ở bên cạnh Hoàng thượng. Chăm sóc Thẩm Quát cũng là ý chỉ của thánh thượng.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy, tất cả những chuyện đang xảy ra này không chân thực chút nào.

Đạo Đạo mặt mạp cũng run rẩy bò lên, nhỏ giọng nói.

“Tiểu thư, cái này có phải một người đắc đạo, gà chó thặng thiên không nhỉ? Tiểu thư xem, lão gia nhà chúng ta được thặng lên chính nhị phẩm luôn. Nô tỳ không biết, ngoài bãi tế đàn ra lão gia còn làm gì được nữa.”

Nàng cương trực quay mặt sang nhìn người kia.

“Ta nghe họ nói lúc nằm mơ bị đánh sẽ không đau đâu nhỉ?”

“Đúng rồi.”

Vừa dứt lời, hai bị thịt bên má của Đạo Đạo đã bị Thẩm Hành nhéo chặt, kéo ngược xuôi.

“Đau không?”

Nàng nước mắt giàn giụa đáp: “Tiểu thư nói xem? Sao mà không đau được chứ?” Nào có ai ngỡ mình mơ mà lại đi nhéo người khác không?

“Dù tiểu thư có lo lắng nô tỳ sẽ dùng tư sắc đi mê hoặc vương gia đi nữa cũng không thể đối xử với nô tỳ vậy được”.

“Đúng rồi, ta sợ hấn sẽ để ý em đấy.”

Sau đó ôm thánh chỉ chạy vội về phòng, dưới chân như bốc lên khói trắng.

Không ai biết Thẩm đại tiểu thư ở trong phòng làm gì, nói chung, rờng rã một buổi chiều, trong phòng của nàng cứ vang lên đủ kiểu cười rên khúc khích.

Như là...

“A ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Hoặc là...

“Oa oa oa oa khả khả khả hắc...”

Mà ở bên Đoan tiểu vương gia, hấn đang ngồi trong phòng của Khâm thiên giám uống trà. Vẫn dáng vẻ ung dung thong thả như ngày trước, nhưng mặt mày đang tràn ngập ý cười.

Đáng thương cho Giám chính của Khâm thiên giám tuổi đã cao rồi, nhưng chưa từng phải xem tử vi sao trăng giữa ban ngày như vậy.

Đại hôn của hoàng tử, đó là chuyện lớn thế nào. Vậy mà lại định ngày tháng trước, sau đó mới nhìn trời hỏi sao?

Thánh chỉ tứ hôn này cũng là chuyện xưa nay chưa từng có, nhưng thoải mái kết hôn thế này cũng lại là chuyện hay, cứ chọn ngày rồi cưới thôi là được. Có lẽ họ cũng không trọng ngày hôm đó có tốt hay không.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, mấy ngày gần đây cũng không xấu chút nào.

Trong sách có viết: Cát thần nghi khu, cầu phúc động thổ, nghi an gả cưới, nghi an tang.

Hiếm khi có ngày mà gả cưới và an tang đều tốt như vậy.

Tô thiên tuế nói, sinh tử thì chưa biết, nhưng có cát thần ở đây, cưới gả sẽ tốt thôi.

Lưu giám chính âm thâm liếc mắt nhìn trộm hán vài lần, yên lặng xem giờ Thìn ba khắc trên quyển sổ, rồi viết vào tờ giấy: Song phúc đến, diệu tinh sáng sủa, đại cát.

Thực ra, ông chấp chương Khâm thiên giám nhiều năm như vậy, hiếm có cặp đôi nào lại tình nguyện cưới gả như lần này. Nhân duyên vốn là do trời định, sao phải để ý cát hung? Quan trọng chỉ là nam nữ có hợp ý hợp tình hay không thôi mà.

Thẩm Quát là lễ quan, tiệc cưới cũng là việc mà ông hay xử lý, nhưng lần này lại là hôn lễ của khuê nữ nhà mình. Phô trương quá thì người đời chỉ trích, mà đơn giản quá thì không phóng khoáng chút nào.

Đang lúc do dự, ông thấy Hoàng hậu nương nương ôm Bạch Thánh Hiên đi tới, mà thực ra cũng không phải là ôm.

Bởi vì cân nặng của Bạch chủ tử mọi người đều hiểu rõ như ban ngày, như ba lớp mỡ ngấn trên bụng kia đâu thể nào ăn ngày một ngày hai mà thành được.

Vì lẽ đó, nương nương chỉ ôm lấy cái đầu của nó, còn hơn nửa người được lê lét trên đất.

Không phải Bạch Thánh Hiên không tự mình đi được, mà tại vì nương nương cho rằng, như vậy mới hùng dũng làm sao.

Thẩm Quát hoảng hốt vội vàng quỳ xuống, lại bị bà đưa tay ngăn lại.

“Đều là người một nhà cả, không cần giữ lễ tiết làm gì. Mai ông cũng phải tham lễ đây, hôn sự cứ giao cho Lý Thiệu Hách đi, ta gọi ông ta tới rồi, hai người bàn giao lại.”

“Tham, tham lễ?”

Theo thông lệ của Khánh Nguyên từ xưa đến nay, Hoàng tử cưới vợ sẽ được thiết cung yến, thậm chí không cần đón dâu, cứ khiêng người vào cung luôn là được. Tê bái thái miếu, lễ bái thánh thượng nương nương, sau khi bãi trượng hội phủ thì tổ chức tiệc yến.

Trong thời gian đó, cha mẹ nhà gái sẽ không được lộ diện, đặc biệt là nữ nhân gả vào hoàng gia, có lẽ một đời một kiếp sẽ là người hoàng thất, một là để thể hiện thiên uy, hai là để thần tử tự suy xét lại, không được nghĩ mình đứng trên người khác, dựa vào hoàng thân mà hung hăng, náo loạn.

Nhưng Hoàng hậu nương nương lại cho ông tham lễ!

“Ừm, ngày ấy ông và Thảm phu nhân hãy cùng tham lễ nhé, đều làm cha làm mẹ cả mà, có gì mà không thể. A Hành gả tới đây, ta sẽ yêu thương con bé, ông cứ yên tâm.”

Thảm Quát chỉ biết vị nương nương này không hề kên kiệu, nhưng không ngờ bà lại hiền hòa như vậy. Có lẽ tính tình của Tô tiểu vương gia được học từ mẫu thân.

Ông há hốc mồm, muốn nói tiếng tạ ân, nhưng chưa thốt thành lời đã cúi đầu òa khóc.

“Nương nương nhân hậu, vi thần vô cùng cảm kích.”

Ông thừa nhận mình không phải là người có tiền đồ gì nhiều, là một phụ thân, từ lúc hài tử chín tuổi ông mới bắt đầu học cách làm cha. Thảm Hành không ngoan, nhưng trong lòng ông con vẫn là bảo bối, vốn cứ tưởng có thể xướng lễ đã là trọng thưởng lắm rồi, không ngờ ông còn có thể tham dự đại điển, sao mà không cảm động cho được.

Có lẽ là lần đầu tiên Hoàng hậu nương nương thấy một người khóc than như thế, bà cảm thấy rất mới mẻ, đứng nhìn chăm chú hồi lâu rồi mới nói:

“Ha ha, không cần khách sáo vậy đâu, kỳ thật có người cần Tô Nguyệt Cẩm ta đã vui lắm rồi, khổ cho mọi người quá.”

Nhìn một người cười nói: “Ha ha”, và một gương mặt cứng đờ nói “Ha ha” hiệu quả quả nhiên hoàn toàn khác biệt.

Thảm Quát thừa nhận mình bị hoảng luôn rồi.

Các thần tử ít khi được nhìn thấy cung phi, cho nên ông đâu có biết nương nương bị đờ mặt thế này.

Ngày đại hôn hôm đó, cả kinh thành chìm trong một không khí vui mừng, tám ngự tứ kiêng kiệu hoa quanh thành rờn rã một canh giờ. Lúc bách tính chấp tay chúc mừng, cảnh tượng vui vẻ đó khó mà miêu tả thành lời.

Đoan tiểu vương gia không đứng trước cửa cung như dự tính, mà lại cười bạch mã tự mình đón Thảm Hành vào cung.

Mũ miện áo quần đỏ thắm, trên vai được thêu hoa văn nhật nguyệt, đường viền tay áo cũng được đính chỉ vàng, người nào đó càng trở nên phong thần tuấn tú, anh khí phi phàm.

Đôi đồng tử trong suốt chỉ cần ngoảnh đầu thôi cũng làm bao thiếu nữ hồn xiêu phách lạc. Chỉ tiếc làm tâm mắt của hắn từ đầu tới cuối vẫn dừng nơi cổ kiệu, người ngồi trong đó, là thê tử của hắn. Từ lúc mới biết yêu, hắn đã quyết tâm phải bảo vệ nữ nhân đó suốt một đời. Sau khi kiệu dừng lại, Thảm Hành nhìn thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng vươn tới dưới khăn voan. Nàng mím môi, chậm rãi đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Trong nháy mắt đó, cảm giác hạnh phúc mà cả đời này nàng chưa bao giờ trải nghiệm, cả cuộc đời này, nửa đời sau này, nàng sẽ giao lại cho nam tử đó. Lòng bàn tay man mát, là nhiệt độ của hắn mà nàng từng quen thuộc, nhưng lúc này lại uơn ướt mồ hôi.

Hóa ra, không phải chỉ có mình nàng lo lắng. Nàng nghịch ngợm khều khều lên tay hắn, người kia lại siết lấy chặt hơn.

Té bái thái miếu, hai người được Lễ bộ thị lang Lý Triệu Hách dẫn đường, bước lên thêm đá, tiến hành hát lễ. Thảm Hành bị khăn voan che phủ, nên không nhìn rõ thứ gì, chỉ biết chăm chú đan tay vào lòng bàn tay dịu dàng chân thật, khiến cho nàng cực kỳ an tâm.

Sau khi buổi lễ kết thúc, nàng nghe tiếng cha nàng tám tức khóc, tiếng nường nàng dịu dàng an ủi, và cả hai tiếng “Ha ha” của Hoàng hậu nương nường. Hoàng đế bệ hạ từ trước tới nay vẫn cực kỳ nghiêm túc, nhưng giờ lại im lặng không nói năng gì. Trên đường trở về vương phủ, Đạo Đạo còn líu ríu bên tai: “Lão gia khóc kinh khủng như thế, sao tiểu thư không cảm động gì thế”. Nàng nắm chặt tay đặt trên đầu gối, nghẹn ngào đáp lại: “Từ Đoan vương phủ tới Thảm phủ còn không mất một khắc đồng hồ, cha ta chỉ làm quá thôi mà. Em nhìn giúp ta xem, có gỡ được hai hạt ngọc trên mũ xuống được không”.

Đạo Đạo -- “Cái này không gỡ được, tiểu thư kiếm chế lại đi.”

Tân phòng bố trí không hề xa hoa, nhưng lại cực kỳ trang nhã, Thảm Hành được Tô Nguyệt Cẩm diu xuống ngồi trên giường hi.

Trong giây phút khăn voan được nhắc lên, nàng nhìn thấy khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt kia, đuôi lông mày khẽ như sóng cao, ý cười không sao kìm nén được.

Vì trong phòng còn có nhiều người khác, nàng không thể không biết rụt rè, chỉ có thể cong môi cười lại với hắn.

Làm Tô tiểu thiên tuế bắt giác cười to.

Hai phu thê động phòng hoa chúc lại cùng cười khúc khích, làm mấy lão ma ma đã hầu hạ nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy, ho khan đến toác cả họng mà hai người kia cũng chẳng buồn để ý đến mình.

Bà lấy táo đỏ quăng lên mặt giường, vừa nhẹ nhàng nói vài câu chúc tụng cát tường.

Người nào đó lại vờ như không biết, nằm ườn trên giường không chịu dậy.

“Đã đưa vào động phòng rồi mà, mấy người còn tới đây làm gì?”

Trong thoạt bản chỉ tả tới đây thôi.

Nhóm đây tứ lại ho khan một trận, cũng may Quế Viên công công chạy lại trình bày.

“Vương gia, hoàng thất gả cưới không thể so sánh với dân gian, bách quan còn đang đợi ở bên ngoài đó.”

Quả thật, những điều Tô tiểu vương gia hành động từ trước tới nay vẫn vô lý vậy thôi.

Ông thấy ngài ghé sát tai Thẩm Hành nói một câu gì đó, sau mới mang vẻ mặt “Ta thành hôn mắc mớ gì đến mọi người” cực kỳ bất mãn đi ra ngoài.

Đề lại Thẩm Hành đỏ bừng cả mặt và Đạo Đạo tò mò mắt to trừng mắt nhỏ.

“Tiểu thư, Vương gia vừa mới nói gì đó ạ?”

“Không nói gì hết.”

“Không nói gì là sao?”

Thẩm Hành nhìn hàng lông mày chữ bát của nàng ta, nếu không nói chắc người kia sẽ nhất quyết không tha, nên đành đáp vội:

“Chàng nói ta nên ăn gì đó tạm đi, buổi tối chờ chàng về ăn tiếp.”

Chỉ thế thôi?

“Thế thôi mà.”

“Thế tiểu thư đỏ mặt làm gì?”

“Ai đỏ mặt? Ta nóng mà.”

Nàng không nói đâu, tên khốn Tô Nguyệt Cẩm kia còn nói thêm một câu, ăn nhiều sẽ không tiện... ờ... nữa?

Đồ xấu xa đáng ghét!

Ghi chú:

1. “Cử án kỳ môi”: “kỳ môi” đồng âm với “tề mi”. “Cử án tề mi” là điển tích có ý vợ chồng tôn trọng nhau, hòa hợp, còn “kỳ môi” lại là cuộc nhân duyên kỳ lạ.

Chương 80

Ngày Thứ Nhất Sau Đám Cưới

Cả một ngày Thẩm Hành không ăn được miếng cơm, sáng sớm vừa mới mở mắt ra đã bị nha hoàn trong cung lăn qua lăn lại đủ kiểu, búi tóc, rửa mặt, trang điểm. Từ trước tới nay, Đạo Đạo chỉ dùng mỗi một cách, bây giờ, cô nô tì kia đứng cạnh mới cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra hầu hạ tiểu thư chính là như thế.

Giờ người trong phòng đã đi ra gần hết, chuyện thứ nhất cần làm là phải thay một bộ quần áo khác và gỡ cái mũ phượng nặng chết người trên đầu này ra.

Sau khi vào cửa, cả người Tô Nguyệt Cẩm toàn mùi rượu, Thẩm đại tiểu thư đang ngồi khoanh chân trên giường ăn đậu phộng, bên cạnh, vỏ đậu phộng đã chất thành mấy đống. Nhìn thấy hắn đi vào thì nhiệt tình chào hỏi. “Chàng đã về rồi à?” Tô tiểu thiên tuế khẽ ừ một tiếng, nhưng không động đậy gì, chỉ dựa người vào giường, cười tùm tùm nhìn nàng.

Thẩm Hành bị hắn nhìn thì hơi mất tự nhiên, bực bội véo hắn một cái.

Trên người nàng mặc thường phục màu đỏ thêu hoa tròn rất đẹp, mái tóc dài đen nhánh như tơ, buông xõa phía sau. Khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú lại mộc mạc động lòng người, đôi mắt hạnh mở to, cầm đậu phộng trong tay lại càng ngây thơ dễ mến. Hắn lười biếng vẩy vẩy tay. “Vừa mới làm cô dâu mà đã lạnh nhạt thờ ơ với ta như vậy, tốt xấu gì thì cũng phải giả bộ giúp ta cởi áo ra đi chứ?”

Lúc này Thẩm Hành mới hiểu, vị gia trước mặt này đang chờ nàng hầu hạ. Bất đắc dĩ bước lên phía trước. “Từ trước đến nay quần áo của cha ta toàn tự mình cởi thôi.”

Dù là như vậy, nàng vẫn duỗi tay giúp hắn cởi nút buộc xiêm áo. Cát phục này đúng là phiền phức, cái nút buộc trước ngực như cố tình đối nghịch với nàng, càng lôi càng kéo lại càng gấp. Nàng bực bội áp sát vào nhìn kỹ thêm một chút. Đúng thời điểm này, Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu xuống.

Làn hơi lạnh lưng say lòng người phả xuống từ đỉnh đầu phảng phất. “Ngốc vậy à?”

“Ai ngốc? Rõ ràng cái nút buộc này có vấn đề.”

Nàng bất mãn đẩy hắn một cái, dứt khoát chuyển qua chiếc thắt lưng thêu hoa, trực tiếp kéo thắt lưng bằng ngọc bên hông xuống. Đầu ngón tay lướt qua lòng ngực của Tô tiểu thiên tuế. Một cảm giác tê dại rõ ràng, Tô tiểu thiên tuế ho khan một tiếng, hỏi một câu khiến Thẩm Hành mờ mờ mịt mịt, vừa hiểu vừa không, “Có phải hơi nhanh rồi không?”

Cởi quần áo mà còn chia tốc độ nữa à? Thẩm đại tiểu thư chẳng thèm để tâm, tiếp tục vùi đầu phân cao phân thấp với cái đai lưng, loay hoay trên eo của hắn. Phía sau có một cái nút thắt nữa, phải nới lỏng phía đằng trước ra mới mở được. Đột nhiên, bên tai phả xuống tiếng hơi thở nặng nề, khiến lòng nàng hoảng hốt, vừa mới ngẩng mặt lên đã bị đôi môi kia chặn lại. “Nếu phu nhân đã rộng rãi như vậy thì vi phu cũng không khách khí nữa.”

Nén đỏ leo lắt, màn giường phủ xuống, che đậy hết những khung cảnh xuân quang, nhưng không giấu được không khí nồng nhiệt bao trùm khắp căn phòng.

Cho đến tận sau nửa đêm, bọn nha hoàn đứng gác vẫn đỏ mặt cho tới tận mang tai, nghe tiếng Vương phi của mình bất mãn kêu rên:

“Rõ ràng mới vừa rồi chàng còn nói đây là lần cuối cùng, chàng là đồ lừa gạt!”

“Nàng nhớ làm rồi.”

“Ta nhớ không làm!” Ba lần vẫn tiếp diễn như thế. “Vây lần này là lần cuối cùng.”

“Không muốn, ta... A... Ta muốn đi ngủ. Ừ... Tô Nguyệt Cẩm, tên khốn kiếp nhà chàng!!!”

Ánh nắng sáng sớm quấy nhiễu nhiều người đang say giấc mộng, nắng vàng rực rỡ chói lòa soi đến tận cửa phòng, nhưng nữ nhân nào đó vẫn ngủ say bất tỉnh, cùng với một vị thiên tuế đang lười biếng nằm trên giường mê mẩn nhìn ái thê.

Theo thường lệ, Đạo Đạo bung chậu nước rửa mặt đứng chờ trước cửa, đợi đến khi mặt trời lên cao đến đỉnh đầu trong phòng kia vẫn không buồn động tĩnh. Một nha hoàn đứng cạnh đó đỏ mặt nói. “Tỷ tỷ, chỉ sợ phải đợi thêm một lúc, buổi tối hôm qua Vương phi... nghỉ ngơi hơi trễ.”

“Nghỉ muộn? Nhưng hôm qua Vương gia trở về rất sớm mà.” Mấy nha đầu liếc mắt nhìn nhau, ngại ngùng cúi đầu rồi đứng im một chỗ. Quế Viên công công cũng đang chờ phục vụ, ông nhỏ giọng nói, “Cô là hoàng hoa khuê nữ, hỏi nhiều như vậy làm gì, bảo cô đợi thì cứ đợi đi. Còn nữa, bảo hậu viện đun một thùng lớn nước ấm, chờ sau khi hai vị trong phòng dậy thì cần dùng.”

Đạo Đạo cảm thấy rất lạ kỳ, nhưng vẫn làm theo lời dặn. Nhưng trong lòng lại nghĩ, chẳng trách ngày hôm qua Hoàng hậu nương nương nói đến ngộ thiện họ mới phải vẫn an, hóa ra ngài đã đoán hai người này thích ngủ...

Thực ra Thâm Hành đã tỉnh dậy từ sớm, người tập võ vốn có thính lực rất tốt, nghe tiếng mấy tiểu nha đầu đứng bên ngoài đang bàn tán và Đạo Đạo kém thông minh ra sức cãi nhai, nàng cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa.

Gần trong gang tấc, dù không mở mắt nàng cũng biết hấn đã tỉnh giấc rồi.

Thâm đại tiểu thư không biết làm sao để hóa giải ngưng ngưng sau một đêm tân hôn vô cùng nồng nhiệt, nàng rất lúng túng, cho nên nàng liệu mình quyết định, cuộn tròn mình vào cái chăn gấm đỏ, không muốn đi ra.

Động tác này hai người đã quen thuộc đến mức không thể quen hơn nữa, lần đầu tiên sau khi hôn nhau nàng cũng như vậy đấy.

Đáng tiếc Tô tiểu thiên tuế vẫn còn đang suy nghĩ, nếu ái thê mở mắt ra mình sẽ nở nụ cười ôn hòa thế nào đây, nhưng đôi phương lại hoàn toàn không cho hấn cơ hội đó.

Đưa tay lôi một góc chăn, hấn tủi thân nói: “A Hành, nàng muốn ta lạnh chết à?” Hơn nửa cái chăn bị nàng cướp đi rồi. Bên dưới chăn, mặt Thâm Hành đã đỏ hồng một mảng, khẽ nói: “Cái kia, chàng, chàng mặc quần áo vào đã... Sau đó ta sẽ dậy.” Hấn nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, sau đó ngoan ngoãn quay lại. “Ồ.”

Rồi với giọng ra gọi mấy người ngoài kia. “Đi vào hầu hạ đi.”

Đi vào hầu hạ? Tất cả những nha đầu ngoài kia sẽ vào luôn đấy chứ? Y phục của nàng còn vút đầy trên đất kia mà.

Ngay lúc câu nói kia vừa kết thúc, Thẩm Hành đã vội vàng che miệng hẳn, nói nhanh: “Khoan, khoan đã, đừng có vào.”

“Nhuyễn ngọc ôn hương” nhà mình đang chồm hồm trên người, vị thiên tuế nào đó vừa buồn bực lại vừa thấy buồn cười.

“Buông ra trước được không?” Quần áo nửa kín nửa hở, lồng ngực cường tráng chỉ che được một nửa, một nửa còn lại lộ ra ngoài.

Phóng túng như vậy, lại thiếu đi một phần phong tình lãng tử.

Sao trước đây nàng lại thấy nhân vật “Trích Tiên” không dính chút khói bụi tâm thường của nhân gian được chứ? Tên này rõ ràng là yêu nghiệt mà.

“Chàng hiểu làm rồi.” Nàng thẹn thùng lắc đầu, không ngờ lại bất cẩn đụng vào cằm ai đó phía trên, khiến cho hắn vui vẻ cười to mấy tiếng.

“Ta nói họ mang nước vào trước đã.”

Thẩm Hành cúi đầu nghĩ một lúc, gật đầu nói. “Được, bảo các nàng để đồ xuống rồi đi ra ngoài luôn.”

Mặt mũi đã bị vút hết rồi, có thể rứt cổ thêm chút nào thì hay chút đó vậy.

“Vậy để cho Đạo Đạo vào đi?”

“Đạo Đạo cũng không được.” Nàng lắc đầu liên tục.

Nha đầu kia quá sức tò mò, nếu như nhìn thấy trên người nàng... Khụ, nàng không biết phải giải thích quá trình đó như thế nào đây nữa... Không biết vì sao đôi mắt của Tô thiên tuế lại sáng bừng hẳn lên, hắn dụi dụi khoác áo khoác lên người nàng, tự mình đi lấy nước đến.

Đối với việc sáng sớm đã được hưởng thụ kiểu săn sóc như vậy, Thẩm đại tiểu thư cảm thấy rất vui mừng, Nhưng không lâu sau đó, nét vui mừng ít ỏi đã tan thành mây khói, bay xa bay xa...

“Tô vương gia, chàng không cảm thấy càng nên đi ra ngoài à?”

Cầm khăn tay đứng cạnh thùng làm gì?

“Ta đi ra ngoài thì ai hầu hạ nàng đây?”

Ai cần chàng hầu hạ?! Thẩm Hành liếc mắt, cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói: “Thần thiếp có thể tự tắm mà.”

“Nhưng ta muốn giúp nàng tắm.”

“Không cần!!”

Hình như hắn có hơi chần chừ, rồi lại khẽ nhếch mày lên hỏi: “Nhưng vừa này hình như nàng phải bò xuống mà.” Sức để xuống giường còn không có thì tắm rửa kiểu gì?

Rốt cuộc là vì ai nàng mới thành như vậy?!! Vốn định giả bộ là Thảm vương phi hiền huệ đoan trang, nhưng mới ngày đầu thôi nàng đã không nhịn nổi, trực tiếp ném thẳng quần áo của người nào đó bay ra ngoài.

Thế là, ngày đầu tiên sau khi thành hôn, hết thấy nha hoàn ở bên ngoài cửa hậu viện đều nhìn thấy, Vương gia nhà họ bị nhốt ngay ngoài cửa, chữ “đàn bà chua ngoa” trong sách viết ai cũng hiểu rõ ràng.

Sau khi cưới, họ còn phải vào cung để thỉnh an và tạ ơn thánh thượng nương nương. Mặc dù lúc ra cửa Thảm Hành vẫn cố gắng hết sức để nhìn thẳng phía trước, nhưng ánh mắt vô tình vẫn nhìn thấy gò má đỏ bừng và hoảng sợ của đa số nha hoàn.

Động tĩnh... quá lớn...

Nếu như có thể, nàng rất hy vọng có thể quay trở lại đêm qua, để cho nàng nói lại chút mặt mũi nào đó.

Trái lại, Tô tiểu thiên tuế lại khí định thần nhàn. Hiếm khi thấy hắn mặc măng bào bằng gấm xanh đen, eo thắt đai ngọc, tóc dài dùng trâm ngọc búi lên, quý khí mà thông dong là thế.

Bởi vì phải gặp thánh giá nên Thảm Hành cũng cố ý chọn một bộ trang phục trang trọng bằng tơ tằm đỏ thẫm, thêu chim công bằng chỉ vàng, vạt áo rộng, làn váy dài chấm đất. Trên búi tóc cài mấy viên đồng châu, vừa thanh tục, vừa không kém phần linh hoạt.

Chậm rãi ngồi lên xe ngựa, hai người đều cảm thấy không hài lòng với trang phục của mình.

Hai người đều thuộc dạng thoải mái và lười nhác, bỗng dưng phải ép mình vào trong kiểu trang phục như đóng hộp thế này, sao mà dễ chịu cho được.

Một người cau mày nói: “Đầu nặng quá.”

Một người ghét bỏ ống tay áo quá rộng. Sau đó cả lơ phất phơ ngồi cùng nhau, cùng bàn bạc xem nên làm sao để tiến cung ít hơn thì tốt.

Quê Viên công công co quắp khóe miệng, mắt nhìn dáng vẻ không tìm không phổi của hai người kia, ông cảm thấy câu nói “không phải người một nhà không vào cùng một cửa” được truyền lại qua bao đời, đúng là không tin không được.

Từ Khánh Nguyên triều cho đến nay đã được trăm năm, các đời quân chủ đều chăm lo việc nước, giang sơn dưới các thời trị vì cũng quốc thái dân an. Bắc Tĩnh đế Tô Trầm Vũ hai mươi bảy tuổi mới kế thừa ngôi vị, không phải vì tài học không đủ xuất chúng, mà là vì năm đó các hoàng tử có tài học xuất chúng

quá nhiều. Ngày ấy không thiếu chuyện đấu đá lẫn nhau, tranh quyền đoạt thế, chính quyền chia phe chia cánh, ai cũng ủng hộ chủ tử của nhà mình.

Không ngờ tranh đến vỡ đầu chảy máu, cuối cùng kẻ không có lòng lại ngồi lên ngôi vị kim thượng cho tới tận bây giờ.

Tuy là không trâu bắt chó đi cày, nhưng không thể không nói, Tô Trâm Vũ là một Hoàng đế tốt. Ngoài tính tình tùy tiện và sớm nắng chiều mưa ra, điều duy nhất khiến sử quan ghi chép lên án là hậu cung dòng dõi không phong phú, hoàng tử công chúa chỉ có được bảy người.

Hậu cung của đế vương như vậy chỉ có một không hai. Sức khỏe hoàng hậu nương nương không tốt, sau khi sinh được Tô Nguyệt Cẩm thì không sinh thêm được nữa, triều thần mấy lần khuyên can đều bị thánh thượng lạnh lùng phản bác.

Thẩm Hành làm vương phi, theo lễ nghi thì sau khi cưới phải kính trà cho các vị thúc phụ, cô dì, chú bác. Nhưng bởi vì bối cảnh gia thế Hoàng thượng cực kỳ đặc biệt, vậy nên ngày đầu tiên của những cô dâu trong hoàng tộc không cần phải kính trà chị em, đây cũng là điều khiến các cô nương khác phải ghen tị tới đỏ bừng cả mắt.

Đại hoàng tử Tô Nguyệt Quân từ nhỏ đã được đưa đến đất phong, nghe nói Nhị hoàng tử Tô Nguyệt Sâm là con trai của Mẫn Phi, sau vụ án hương liệu năm đó thì không biết tung tích ở đâu nữa. Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều ở ngoài tái ngoại, chỉ còn lại hai tiểu công chúa, một người năm ngoái đã xuất giá, còn lại một người chính là Thất công chúa của Lạc quý nhân ở trong lãnh cung, Tô Nguyệt Hoa.

Nhưng mà ngày ấy, nàng ta cũng cáo ốm không xuất hiện.

Lúc đi chậm chậm đến Phượng Loan điện, trong lòng Thẩm Hành cũng có phần sốt sắng. Trong tiềm thức của nàng, nàng cảm thấy Thánh thượng không thích mình cho lắm, hãn nữ (phụ nữ gan dạ) cũng sợ gặp cha mẹ chồng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh, vừa mới bước vào cửa đã sập sập ngửa ngửa suýt thì té ngã.

Tô tiểu thiên tuế vừa đỡ nàng dậy, vừa nói với Thánh thượng. “Lần sau phụ hoàng có thể chuyển sang chỗ khác ngồi thêu được không?”

Nam nhân thêu thừa vốn đã là chuyện lạ, huống chi người bây giờ đang xe chỉ luôn kim lại là thánh thượng. Thẩm đại tiểu thư không sùi bọt mép, hai mắt tròn tròn ra đã bình tĩnh lắm rồi.

Trái lại thánh thượng vẫn thản nhiên, khoan thai tiếp tục việc thêu thừa. “Bức bách điều hướng phượng này con thấy sao?”

Dĩ nhiên câu hỏi này là dành cho Thẩm Hành. Nói thật, đường may kia cũng hết sức bình thường, so sánh với các tác phẩm khác thì cũng không hề đặc sắc. Thẩm Hành nhìn cẩn thận một chút, thành thật nói: “Rất bình thường.”

“Ồ?” Thánh thượng nhíu mày, “Bình thường thế nào?”

“Lông đuôi của phượng hoàng rực rỡ, vốn nên dùng sợi chỉ bạc để thêu ở phần đuôi. Nhưng thánh thượng thêu như thế này, dùng chỉ thêu bằng vàng để thêu đuôi phượng hoàng. Mặc dù là quý khí hơn so với những loài chim khác, nhưng lại không nổi bật là bao. Thảm Hành to gan phóng đoán, thánh thượng muốn dùng cái này để cảnh cáo gia quyến hoàng thất, phượng có thể bay liệng khắp bầu trời là nhờ vào sự ngoan ngoãn cung thuận của bách chim, vì vậy chớ coi đây là quyền ưu của mình mà mất đi sự tôn trọng nên có.”

Bác Tĩnh đế híp mắt lại, “Vậy phải làm thế nào mới khiến bách điều cung thuận?” Thảm Hành cúi đầu đáp. “Khi nên ngu dốt thì ngu dốt, lúc cần sáng suốt thì sáng suốt, người khác không hiểu được, kẻ khác nhìn không thấu, đương nhiên sẽ kính cẩn nghe theo.”

Nghĩ không ra, nhìn không thấu? Bác Tĩnh đế đánh giá Thảm Hành một lượt, khẽ cất giọng cười, “Lão thất phu Thảm Quát kia có thể dạy dỗ một khuê nữ thông minh như vậy đúng là hiếm thấy, khen thưởng.”

Thảm đại tiểu thư yên lặng lau hai giọt mồ hôi bên thái dương, nàng cảm thấy ngày thường đọc thêm vài quyển sách vở cũng có lúc hữu dụng, chí ít cũng có khi cần tới.

Ngày đó, bệ hạ ban thưởng khá nhiều, đều là những trân phẩm quý hiếm. Theo như sử quan ghi chép lại cho hậu thế, Đoan Vương phi vừa mới vào cung, vừa vào cửa điện đã cúi đầu sát đất hành đại lễ. Đế hậu rất vừa lòng, mỉm cười ban thưởng vô số vật. Lại tán dương: Con gái lễ quan quả nhiên có hiểu biết. Từ đó về sau, tất cả nữ nhi trong cung đều tự mình noi theo, trở thành một trong những đại lễ vẫn an của cô dâu hoàng thất. Những chuyện này tất nhiên là chuyện của ngày sau.